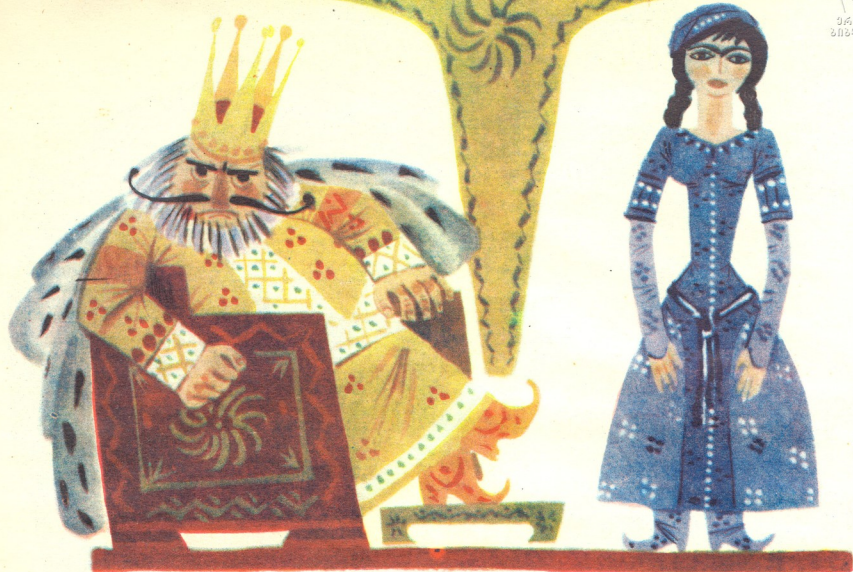

ԻԶ
1969/2

1969 ՕՅԵՅՈՒՆ ՈՒՆ

ԲՆՈՒՄ

ლუჩიჩი იაზის თოვლი

ლევან ბალაზონია

ნახატები ჯიპალ ლოლაისი

იყო და არა. იყო რა, იყო ერთი უსრდელი სელმწიფე და ჰეზუდა ულამასესი ასული. სელმწიფე ისეთი უსრდელი იყო, ისეთი, რომ მიღობაც კი ილანბდებოდა თურძე. ამიტომ ეველას ჭირის დღესავით ესარებოდა. სელმწიფის ულამასეს ასულსაც მამასავით უსრდელობა დასწყდა: უფროსი არ იცოდა და უძვროსი, ეველას უკეყნად და უდიერად ელანპარაკებოდა. სხვა სი-

კეთესთან ერთად, ბოლოს ხარბიც განდა. თუ ვინმეს რამეს დაუნახავდა, ჩემიაო,—წამობისებდა და მაძინე წაართმევდა.

ულამასესი და უმშვენიერესი იყო სელმწიფის ასული, მაგრამ ხარბსა და უსრდელს აბა, ვინ შეივარებდა, ხალხი ასე ამბობდა: კვიცი გვარზე სტისო...

ერთ დღეს სელმწიფის ასულმა გულთმისნისაგან გაიგო, ამა და ამ ქვეყ-

ნაში ახალწლის დაბეს ციდან თოვლი
კი აწა, ლურჯი იუბი ცვივაო. კაიგო
და მორთო ღრიალი—მუც მინდა საა-
ხალწლოდ ლურჯი თოვლიო. საგანე-
ბელში ნაგარდა სელმწიფე, არ იცოდა,
რა ექნა. მეფის ასული კი ტირიდა და
ტირიდა. ბოლოს, სელმწიფემ გულ-
მისხს უხმა და ჰკითხა:

— შე, გამაჩვენებულა, თუ ასე-
თი გულთამხილაჯი ხარ, ისიც მითხ-
რო, რატომ თოვს იმ ქვეყანაში ლურ-
ჯადო.

გულთამხსნა მიუგო:
იმიტომ, ჩემო ბატონო, რომ იქ არც
ხარბია ვინმე და არც უსრდელი. თუ
კინდა, რომ შენს სამეფოშიც ლურჯად
ითოვოს, ეკულა სრდილი და გულუსვი
უნდა კახდესო.

მეფიქრიანდა სელმწიფე: ღანძღვა-
კინება მთელ ქვეყანას ერჩია, მაგრამ
თავისი ასულის ტირილი რომ აღარ
ენახა, გადაწვეიტა, თავისიანი გამს-
დარყო.

იმ დღის შემდეგ ვეფლასთან და ვე-
ლგან მორიდებულად და თავისიანად
ეჭირნ თავი. მამა რომ ასე გამოიცვა-
ლა, შვილიც მისდაუნებურად თავ-
ისიანი გახდა და ერთი სული ჰქონდა,
როდის დადგებოდა ასლი წელი. სელ-
მწიფე თითხე ითვლიდა დღეებს.

ბოლოს და ბოლოს დადგა ასალი
წელი და, ჰოი, საოცრებზე, ციდან მართ-
ლა ლურჯი იუბი ჩამოცვივდა! სელმწი-
ფე გადანიდა სისხარულით. მეფის ასუ-
ლი კი დღე და დამე შექმლილივით
ცეკვავდა. გადალურჯდა არემარე; ლურ-

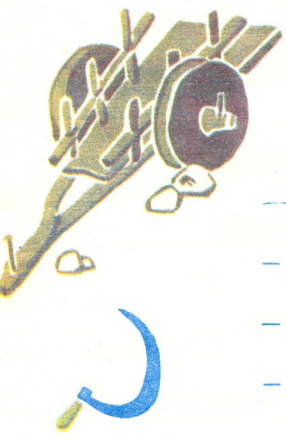
ჯი იუა მთებიც, ცსებიც, სხსლის სხ-
სურაუბიც და სეეებიც. ცვიოდა და ცვი-
ოდა ციდან იუბი. ერთმა მოახლემ
ლურჯი ია დაიჭირა და განარებულმა
სელისგულზე დაიდო. უცებ მეფის ასულ-
მა ვვირილი მორთო:

— ვეფლა ია სემია, სელი არავინ
ასლოსო!

ეს თქვა თუ არა, ლურჯი არემარე
მამინეუ გათერთდა. თეთრი გახდა მთე-
ბიც, ცსებიც, სხსლის სასურაუბიც და
სეეებიც. ატირდა სელმწიფის ასული,
მაგრამ ტირილი, აბა, რადას უშეგლი-
და. სელმწიფემ გულთმისანი იხმა და
ჰკითხა:

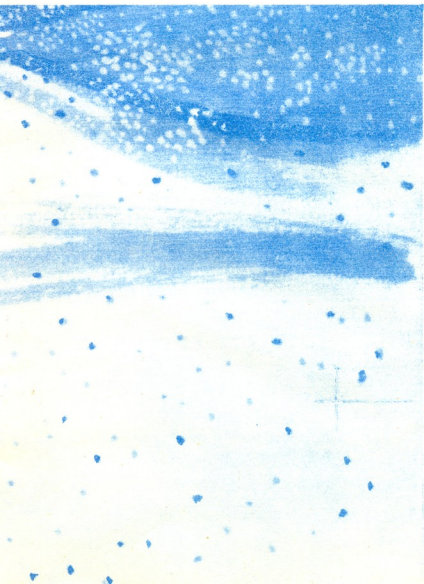
- ლურჯად რატომ აღარ თოვსო?
გულთმისნამა უხასუსა:
- შენი ასული უსრდელი აღარ

ნაწი კავისკლიძე

- ვის ემდურის სახნისი?
 - ტრაქტორს.
- ვის ემდურის ურეპი?
 - ავტოს.
- ვის ემდურის ნამგადი?
 - კომბაინს.
- ვინ ღლინებუბ ბელელში?
 - ხორბადი!

არის, მაგრამ აღარც ხარბი უნდა იყო-
სი!

ასული კი ასე დაარბა: მენ ულა-
მასესი და უმშენიერესი ხარ მაგრამ
ეველაზე დიდი სილამასე — სადი-
ლობა და გულუქობა; თუ თავაზიანი
იქნები და სისარბესაც მოიშლი, აი,
გაისხდ რომ ახალი წელი დადგება, ცი-
დან ლურჯი იები ისევე ჩამოცვეიბა.

სელმწიფის ასულმა უზასუსა:

— თდონდ ლურჯად გათოფდეს და,
რაც მოთხარი, ეველაფერს შევასრულებო.

ახალი წელი კიდევ მოვა, ვნახთ,
იმ ქვეყანაში ისევ ლურჯად გათოფდება
თუ არა.

ნანული და ჟოჩოლა

ნახატი ზურაბ პანანაძისა ქეთევან ხაჩიანიძის

— რა კარგი ჯუჯუღაა, დედოკო, ვინ გვა-
ჩუქსა?— იკითხა სკოლიდან დაბრუნებულმა
ნანულემ, ჩანთა დედას შეაჩქა და აივანზე
დაბმულ ვარიკას მიაშურა.

— ვინ გვაჩუქებდა?— დიდდამ გვიცდა.
— მე მიყიდა, დედოკო, ხომ? რა კარგია!—
წამოიძახა გოგონამ და ხელი წაატანა.
მაგრამ ვარიკა კრიახით გაფრთხილდა
განზე.

ნანულის უნდოდა, ერთხელ მაინც მიადერ-
სებოდა ქოჩორას. თავზე ხელი გადაესვა.
მაგრამ ქოჩორამ ამის ნება არა და არ
მისცა.

— იქნებ გშია და იმიტომ ჯიუტობ?!
ნამდვილად გეშოება.

გოგონამ დედასთან მიიბრინა:
— დედოკო, ქოჩორას რა უნდა ვაქამო?
— პური დაუფშევინი.

ნანულემ პურის ნაჭერი მოარბენინა:
— შეხედე, რა მოგიტანე, ჯერ ეს ჭამე
და მერე წყალი დალიე!

ქოჩორამ პურს არც კი შეხედა, ისევ
აკრიახდა და გასაქცევად აფრთხილდა, მაგ-
რამ ფეხით იყო მიბმული აივანზე.

— ოჰ, შე მოუსვენარო, შენა, რა ქუტუ-
ყიანი ფეხები გქონია! ტაღახი ზედ შეგ-
მობია, მორცადე, ახლავე დაგბან, — თქვა
ნანულემ და დედოფადას აბაზანა მოიტანა.
შიგ წყალი ჩაასხა...

ვარიკა ისევ აკრიახდა და აფრთხილდა,
ახლს არ გაიკარა გოგონა.

— დედოკო, რა გაუგონარი და ჯიუტი
ყოფილა, — უთხრა დედას გულდაწყვეტილი
გოგონამ. არც ფეხები დამაბანინა, არც
საქმელსა სკამს, არც წყალს სვამს, რა მო-
უხერხო!

— შენა გგვანებია, შვილი! — უსაყვედუ-
რა დედამ, — შენც ხომ ასე გაჯიუტდები
ხლმე. აი, ახლაც, სკოლიდან მოხვედი და ეს
არი?! ჯერ ტანსაცმელი უნდა გამოგვეცვალა,
ხელ-პირი დაგვბანა, საქმელი გვჭამა და ქო-
ჩორასთან მერე მისუღრიყავი.

ნანულემ წინსაფარზე დაიხედა, მთლად გა-
ქუტყიანებოდა. ახლა ხედები გაშალა, ხელ-
ბიც ქუტყიანი ჰქონდა.

კანკაპოპიდი

პლიპა ყვირისი

ვის არ გაუგონია განთქმული ქიორუ-გი-მეითლის თურმან თურმანიძის საოცარი ოპერაციების ამბავი, ბევრ თქვენგანს მიუყვანია მასთან თავისი ძალღი თუ კატა, კურდღელი თუ მტრედი და ალბათ ლოდინი დასკირებვია კაბინეტის წინ, რომლის კარზე გაკრულია აბრა:

ხელოვნური კიდურების, კუნთების, უურების და ცხვირების გადანერგვა მხოლოდ ცხოველთათვის. უმტკივნეულოდ და უფასოდ.

ბაიოც გემასხორებთ, პაციენტის მოსვლისთანავე ბაიო შემოირბენდა ხოლმე ბაბუის კაბინეტში და სუნთქვაზეკრული თვალს ადევნებდა; თუ განთქმული ქიორუგი როგორ აშორებდა მოტეხილ ფეხს მწეფარს და სასწაულმოქმედი წებოთი როგორ ამგრებდა პლასტმასის ფეხს.

აი, რა უცნაური ამბავი გადახდა ერთხელ ბაიოს.

ნახატები თანავიზ სამსუნიქისა

ერთმა ცირკის მსახიობმა გაწვრთნილი ძაღლი მოიყვანა, ცირკისავე ეფეხეს კული წაგელიჯა. თითქოსდა არაფერი, რამდენია ქვეყნად უკულო ძაღლი, თავს არხვინდ რომ გრძნობს, მაგრამ საქმე ის არის, რომ ამ გაწვრთნილი ძაღლის ნიქის მთელი საიდუმლოება იმ წაქმულ კულში ემარხა; თურმე კულის მიგრეხ-მოგრეხთ პასუხობდა ყველა არითმეტიკულ ამოცანას 9-ის ფარგლებში.

განთქმულმა ქიორუგმა თურმან თურმანიძემ ეს მეტად სამწუხარო ამბავი რომ შეიტყო, აიღო პლასტმასის კული, დიდხანს ავარჯიშა, 1-დან 9-მდე ციფრებად გადაგრიხ-გადმოგრიხა და მხოლოდ ამის შემდეგ მიაწება ძაღლს. შემდეგ შუაოთახში დასვა იგი. მწვრთნელს მიუბრუნდა და უთხრა, აბა, ჰკითხეთ რამეო.

— თაფლა, გეთაყვა,—ხმის კანკალით შეაპარა მწვრთნელი,—რამდენი იქნება, ორს რომ მივუმატოთ ერთი.

აღლმა მაშინვე მალლა ასწია პლასტ-
მასის კუდი და აი, ასე დაგრიხა—3-
მწვრთნელმა სიხარულისგან ტაში შე-
მოჰკრა, მერე თითქოს ცირკშიაო, მალ-
ლა მიმოატარა მზერა და ორივე ხელი
გაშალა:

— კიდევ ვის სურს შევითხვა? ვის
ეპარება ეჭვი, რომ...

— ხუთს რომ ხუთი გამოვაკლოთ,
რამდენი იქნება?—წამოსცდა ბაჩოს.

— აბა, თათლა, ვუბასუხოთ ამ ბუთ-
ხუზას!—მიუბრუნდა ძალღს მწვრთნელი.
ძალღმა კუდი მალლა აპრიხა და აი,
ასე დაამრგვალა—0.

ეს და კიდევ მრავალი საოცრება უნა-
ხავს ბაბუს კაპინეტში ბაჩოს. ერთ მშვე-
ნიერ დღეს ბაბუა ღრეზღენში გაიმა-
ხეს, იქაური ზოოპარკის მარტორქასთ-
ვის ვიდაც მთერალ მოხუცს ცხვირში
ბურნული შეეყარა, ოთხტონიან მარ-
ტორქას ისე საშინლად დაუცემინებია,
ბეტონის კედელიც გაუშხვრევია და
რქაც ზედ მიუყოლებია. აბა, ვის რაღად

უნდოდა ურქო მარტორქა? გვრმანდღებს
გაგონილი ჰქონდათ ქართველი ქორუ-
რის სახელი და ისიც იცოდნენ, რუსთა-
ვის ჭიმიური ქარხანა მაგარ და გამძლე
სინთეზურ მასალებს რომ ამზადებდა.

იხელთა დრო ბაჩომ და ბაბუსს კაბი-
ნეტიდან ის სასწაულომოქმედი წებო გა-
მოიტანა. მოუყარა თავი ყველა სათამა-
შოს, დიდხანს იფიქრა და ბოლოს კატა
და ავტომობილი ამოაჩრია. კატა კისერ-
თან გადახერხა და წინა ფეხებიც ზედ
მიაცოლა. ავტომობილს კი წინა ბორბ-
ლები დააძრო. მერე იმ სასწაულომოქმედი
წებოთი კატის თაჯ-კისერი და წინა ფე-
ხები ბორბლებდამძვრალ მანქანას მიაკ-
რა. გამორიტანა სამზარეულოდან რძე,
აურია ბენზინში და კატას პირში ჩაასხა.
ააკმაკუნა გრძელი უღვაშები კატამ,
ათუხთუხდა მოტორი. მოაჯდა მანქანას
გახარებული ბაჩო და ქუჩაში გამოგ-
რიალდა.

პირველად არავინ არ მიაქცია ყურა-
ღდება ამ ბორბლებიან კატას, თუ კა-

ტისფეხა მანქანას. ყველა სადღაც მიიქ-
 ქაროდა. ყველა თავისი საქმით იყო გარ-
 თული. მხოლოდ სპორტის სასახლესთან
 ერთი დედაბერი კატის ჭრელმა ბევრმა
 შეაცდინა და ჩახლფილი ხმით დაიძახა:
 „ტაქსი, ტაქსი!“ მაგრამ ბაჩო ხომ ტაქს-
 ში არ იჯდა, ბაჩო კატამობილში იჯდა.
 ამიტომ არ გაუჩერებია. მეორედ ამ
 უცნაურ ტრანსპორტს გმირთა მოედანზე
 მიაკტივს ყურადღება. ბაჩომ რომ მოე-
 დანი გადაჭრა და სანაპირო ქუჩისკენ
 გაფრინდა, ზემოდან ჩამომავალი ავტო-
 ბუსი დამუხრუქდა. ეტყობა, მისი მძღო-
 ლი ცოტა მორწმუნე გახლდათ, კატის
 წინ გადარბენა არაფრად ეპიტნავა და
 უკან მომავალ ტროლეიბუსს დაუწყო
 ლოდინი, ჯერ მან გადაიაროს კატის გა-
 დანარბენზე.

ასე და ამგვარად, თავისი კატამობი-
 ლით ბაჩო ცენტრალურ პარკსავეტზე
 ამოგრიალდა. მას წარმოდგენაც არ ჰქონ-
 და, რა ფაქტორები ელოდა აქ.

სასტუმრო „თბილისის“ წინ ავტომან-
 ქანების ქარავანს წითელმა შუქნიშანმა
 გადაუკეტა გზა. გადასასვლელი გამკლე-
 ლებით დაიფარა. კატამობილი რვა მსუ-
 ბუქი მანქანისა და ორი ავტობუსის უკან
 დადგა. მით უფრო საკვირველია, რო-
 გორ დაინახა იგი, ანუ მისი წინა ნაწი-
 ლი, მაღალმა რუხმა ძაღლმა, პატრონს
 რომ გადაჰყავდა გადასასვლელზე. ეტყო-
 ბა, შორიდან იცნოსა კატის სუნი, გაიქა-
 ჩა, პატრონს ხელიდან გაავდებინა ტყა-
 ვის საყულო. მანქანებს შორის გამოძვრა
 და შურდულივით წამოვიდა კატამობი-
 ლისკენ. აიფხორა, წელში გააღუნა კა-
 ტამობილი, ფხუო! — ერთი დაიძახა და
 აღმა მოკურცხლა, ტროლეიბუსის სახუ-
 რავზე გადაირბინა, თავზე გადაველო ნა-
 ყინის გამყიდველს, და კავკავძის აღმა-
 რთის დასაწყისთან, დიდ ჰადრის ხეზე
 ავარდა. უამრავი ხალხი შემოგრტყა ხეს
 გარშემო, მილიციელთა სასტვენის ხმებ-
 მა მთელი უბანი გააყრუა. კატამობილი
 კი იჯდა ხის ტოტზე, ქვემოთკენ იყუ-
 რებოდა გულამოგარდნილი და ჩამოსვ-

ლას არც ფიქრობდა.

სანამ ძაღლის პატრონმა ძაღლი არ წაიყვანა, ბაჩომ კატამობილი ხიდან ვერ ჩამოიყვანა.

მილიციელმა გააფრთხილა: ეს პირველი შემთხვევაა და მიპატივებია, არ დაგჯარიმებო. მერე დაარიგა, გასტრონომების გვერდზე ნუ ჩაატარებ შენს კატამობილს, ძეხვს ან ყველს დანინახავს და ვიტრინის მინებს შეამტვრევსო. ნურც ძველი უბნებისაკენ წაიყვან, ვაითუ თავვის სუნი ეცეს და ვინმეს სახლში შეუღარდესო. ბაჩომ დიდი მადლობა გადაუხადა რჩევისათვის და არხეინად დაძრა კატამობილი: ახლა რალა უნდა დამემართოს, ყველაფერი მასწავლა მილიციელმაო.

მაგრამ ბარათაშვილის აღმართზე კატამობილმა მაღალი აივნებიდან გადმოკონწიალებულ შალის ძაფს მოჰკრა თვალი, აიყალყა, შეხტა და ბრწყალვებში მოიგდო. იქნებ როგორმე გადავადგიბინოო, ბაჩომ უკანა სვლა ჩართო, მაგრამ ძაფს აივნებიდან მთელი მორგვი გადმოჰყვა. მორგეო! ისროლა კატამობილმა ჰაერში ნორგვი, თვითონ ზურგზე გადატრიალდა და სათვბით დაიჭრა. რა თქმა

უნდა. ბაჩოც გადატრიალდა, დაჰკრა თავი მანქანის ძარას და უხარმაზარი კოპი ამოუვიდა. კატამობილმა კი დაღმართზე დააგორა ძაფის მორგვი და თამაშ-თამაშით უკან დაედევნა. დაიჭრა და გადაკოჭრიალდა. ისევ დააგორა, თვითონაც დაგორდა და კვლავ თათებში მოიგდო. ასე ზურგზე ტრიალით ჩაათავა კატამობილმა დაღმართი. ბაჩო კი სიმწრისაგან ხმამაღლა ბლაოდა. იბღაველებდა აბა, რა იქნებოდა.—ხელი მოსტეხოდა, თვალი დასივებოდა და კბილები ჩამტვრეოდა.

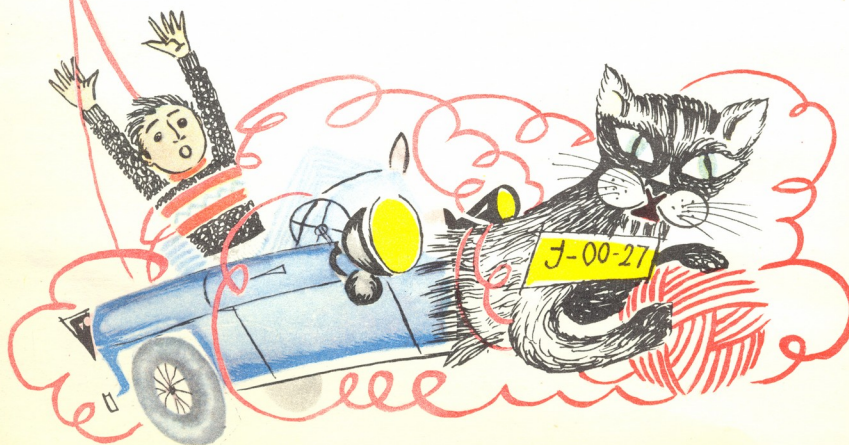
— ხეიბარი არ დარჩეს ეს ბავშვიო!— ყვიროდა ხალხი,—აბა, ჩქარა, ჩქარა, მაგას მხოლოდ განთქმული ქორუტგი—ბეითალი თურმან თურმანიძე თუ მოარჩენსო!

— კი მაგრამ, ცხოველი ხომ არ არის, ბავშვიო!—შენიშნა ვილაცამ.

— არა უშავს, არ აწყენს ბეითლის ხელიო!

ბაჩოს ეს სიტყვები საშინლად ეწყინებოდა, მაგრამ მიხვდა, რომ საკუთარ სახლში, საკუთარ ბაბუასთან მიჰყავდათ და გაწუმება არჩია.

ბაბუა სწორედ ახალი დაბრუნებული იყო ღრეხდენიდან და მორჩენილი მარტორქის ფოტოსურათებს ალაგებდა მაგიდაზე. ბაჩო რომ შემოიყვანეს, მოაღუშა: მისი ეშმაკობის ამბავი რომ გაიგო,

;თაზსდღე მამნსაბნგე რსბაგე
'სდნენქნს რსგეგ ანნვი
;ბნდღ აყ 'ანნდღ აყ 'აღ
'რნსაბნდნ ბანრგე ანნთ
ანნდღ
სრსგანბარც 'ს

სირერსყრჯ

;დნინი მბაყაგანდღ
თსამბტ თსაყნ—ჯთაღყნჯნ რსა
—'რამნისაგნნ მანგერღგინ
რსაბგნმან' მბნინღინ გსაყ

;ბგგაგ მამნღწღღღ
—;საყინაბაჯნ სანბ ნგსაგნთ
'ნღგან' 'გგაბწღღღ
'საყაბგნმან' თსაყნ ბბგანქგ
თანღგსაღ
საყრღღ 'ს

საყაბგნაღ

;ბბნზ რანრგსაგღსრ
რნგგან თნნრყანდნბ
—'ბბგნ გსაყ მამარ მანღ
'რსანინნ გსაყ ბამამბ მანღ
'რნღგარღ თსამგნირღღღ გღ
ბბ რნბტ მსამგნირღღინ გღ
;გგან 'რღსაგნთს აყღ გგან
რსაყნ ბბნზრსაბარ

თანგსაღინ
საყრღღ, 'რ

ბბღგარსაბ

თარბბნას:

- ლ. ერაბემ
- ი. სინარულბიემ
- ი. კემერტელობემ
- ს. შამგურიანბა
- ბ. მნელაბემ
- თ. ჯანგულაშვილბა

ნახატბი ზურაბ შორჩხინიბსა

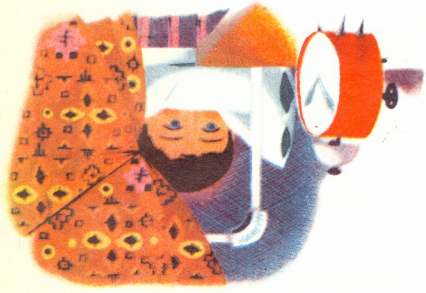

„ბილას“ ბიბლიოთეკა

ქვეყნისა და დედასა
მეგობრობა მინდობსა
მეგობრობა მინდობსა
მეგობრობა მინდობსა
მეგობრობა მინდობსა
მეგობრობა მინდობსა
მეგობრობა მინდობსა
მეგობრობა მინდობსა
მეგობრობა მინდობსა
მეგობრობა მინდობსა

დედასა და დედასა

...და დედასა
მეგობრობა მინდობსა
მეგობრობა მინდობსა
მეგობრობა მინდობსა
მეგობრობა მინდობსა
მეგობრობა მინდობსა
მეგობრობა მინდობსა
მეგობრობა მინდობსა
მეგობრობა მინდობსა
მეგობრობა მინდობსა

ღ ო

ქოხელი

ქ. ხაჩიძე
რუსეთი
მე მიყვარს და მეც ვუყვარვარ
ჩემს დასა და დედასა
და დასა და დედასა
და დასა და დედასა
და დასა და დედასა
და დასა და დედასა
და დასა და დედასა
და დასა და დედასა
და დასა და დედასა

ზღვა და დედა

მ. სიმონიძე
პირველად რომ ზღვას შეხედა
პაწაწინა ლალიმ,
— დედა წყალი, — დაიძახა,
გაუბრწყინდა თვალი.
დედამ ზღვაში აბანავა,
არ შეშინდა ქალი,
ოღონდ ეს თქვა:
— რად მინდოდა
ამოდენა წყალი!

• რამსაყენს სმარტნი ღიფი
 თსაყენს რსაინ სეფი —
 ჭმარსნი რიანი რამსაყენს
 • სთაყენს ჟიფთსაყენს —
 • თსაყენს რიფთსაყენს

• თსაყენს რიფთსაყენს
 • რამსაყენს რიფთსაყენს
 • რამსაყენს რიფთსაყენს
 • რამსაყენს რიფთსაყენს

სამეფოთა
 სეფთსაყენს

სეფთსაყენს

• • • რიფთსაყენს
 • • • რიფთსაყენს
 • • • რიფთსაყენს

• • • რიფთსაყენს
 • • • რიფთსაყენს
 • • • რიფთსაყენს

• • • რიფთსაყენს
 • • • რიფთსაყენს
 • • • რიფთსაყენს

სამეფოთა
 სეფთსაყენს

სეფთსაყენს

სარსაყენს

ლ. დალიანი
 მოლდავეთი

მე ისეთი სარსაყენს მაქვს,
 ისე ბრსაყენს და ქათათებს.—
 ღამით ცაზე რომ დაკიდო,
 მთვარესავით გაანათებს.

დიდი გვალვაც ვერ აწინებთ
 ჩემს უვავილებს პაწაწინებს:
 მე ისეთი სარსაყენს მაქვს—
 როცა ვებრძვი—გააწინებებს!..

სპილო

მ. გომიო
 უკრაინა

დადის სპილო დიდი,
 როგორც ინვალიდი:
 თურმე კოლომ ფეხზე
 დააბიჯა ფეხი...
 უკავია ჯოხი,
 დადის მანქვა-გრებიო.

...սամնայրեմ ընթացեալ
 զըմառս ընցատեալ ըմ
 սցմարի-ցմարի-ցմարի
 տակսնդի սամնայն զըմն՝այրքն

;սամնայն ղամնայն ղեմ
 —'դնիլ ղպ ղըզ ղապ 'տաննն ղպ
 ;սամնայն սամնայն
 դնեզպրեմ պն —'ձնեպնի

սամնայն
 ՍԱՆԿԿԵՐ

...սպն 'սպն 'սպն
 —ՄԵՆԻՐ ղեպսպնեալ
 ...սամնայն ղպսամ ղ
 ցմրիցմն ղըմնցմն

'սա՝ ըք ըգմն ղամն
 'նեզցն ղնամ ղամն
 ;սամնայն ղամն
 սցն պն ղըմնցմն

'պըցմն տաղաքն պ
 ղըցն
 'զալըն ղամսպ
 ...ըցմն ընթացմն
 ցմնս ղնե-ղամ
 սամնայն
 ՍԵՆՎԵՐԵՒՄ

ՆԱԿԱՐԵՐ

ՍԵՆՎԵՐԵՒՄ

Ո. ՅԻՐԱՅԻԱ
 Երևան
 Մալաթիայի միջնակարգ
 դպրոցի շրջանակում...
 Մոտեմալ Երևանում:
 — Մեծագույն Երևանում.
 Գաղափարներ և արվեստներ,
 Երևանի Երևանում.

ԿԻՐՈՒՄ

Յ. ՅԻՐԱՅԻԱ
 Երևանում
 Երևանի Երևանում
 Երևանի Երևանում
 Երևանի Երևանում...

Երևանում
 Երևանում
 Երևանում
 Երևանում
 Երևանում...

Երևանում
 Երևանում
 Երևանում
 Երևանում
 Երևանում...

ნატოს პალტო

ენის გახატები

პატონ ძიამ პატონ მოუტანა ნატოს: გაისინჯა პატონ და ატირდა ნატო: დიდი იყო პატონ და პატარა—ნატო. თმანუჭუჭუა ნატო მაღე ვაზრდას ნატრობს, რომ ჩაიცვას პატონ. პატონ ძიაც ნატრობს, რასაც ნატრობს ნატო.

ნოლა შუბანაძე

გამოცანა

მის ზურგზე გადად-გადმოდის პატარაა თუ დიდია... გამოიცანით რა არის, ხევზე წევს, ზედ გზა ჰკიდია!

როსტომ ალანოძე

გაჯავრდა; მისი ქრილობები რომ ნახა, განროსხდა:

— მე შენ გასწავლი ახლა კეუას, მეორედ რომ აღარ ჩაიდინო ეგ სისულელეო!—თქვა და კედლის საათის კბილანები მოიტანა, ჩამტვრეული კბილების მაგივრად უნდა ჩავისვაო. ბაჩო ატირდა.

— არ მინდა, დამზეთავენ და ყოველდღე დამქოქავენო!
— მაშინ გასიებული თვალის მაგივრად, ავტომობილის თვალს ჩავისვაო.

— არ მინდა, არ მინდა,—აღრიალდა ბაჩო,—სულ იტრიალებს ჩემი თვალი და ვეღარაფერს დავინახავო.
— მაშინ მოტეხილი ხელის მაგივრად, ჩაიდანის სახელოურს გადავინერგავო!

— არ მინდა, არ მინდა,—ფეხებს იქნევდა ბაჩო,—ცეცხლზე შემომდგამენ და დავიწვებიო!
ბაბუა, რა თქმა უნდა, აშინებდა ბაჩოს: ლამაზი პლასტმასის კბილები და თვალი ჩაუსვა, პლასტმასის ღონიერი მკლავი გადაუნერგა, და დაამშვიდა. მაგრამ საღამოს, ლოჯინში მწოლარე ბაჩოს ფეხებნობდა,—ხელისა, თვალისა და კბილების გარდა, ბაბუმ კიდევ სხვა რალაც გადამინერგა, თანაც პირდაპირ თავშიო! აღბათ ასე იყო, თორემ, აბა, ბაჩო რა-

ტომ ფიქრობდა, ბაბუის დაუკითხავად სასწაულომოქმედ წებოს ხელს აღარ ვახლებო?!

ზღაპრების უღო

ნიაკო კახიკაძე

ნაბატი ბივი ნაბაზიანი

პაპა სავარძელში იჯდა და კითხულობდა. ნიკა შემოფარფატდა ოთახში და მუხლებზე ხელი მოჰხვია:

- ზღაპარი მიაბე!
- არა მცალია, მერე იყოს.
- მიაბე!
- აბა, როგორ გიამბო, ზღაპრების გულა დამეკარგა.

ნიკამ კოხები შეიკრა და გაბ-

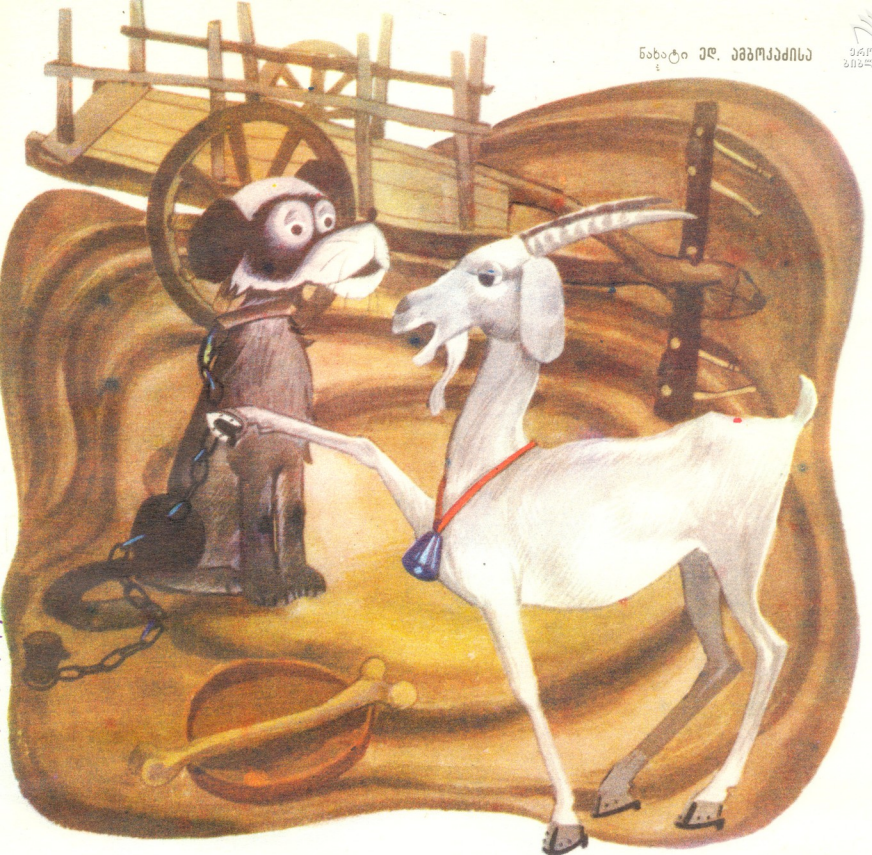
რუნდა. პაპა კითხვით გაერთო.

ნიკამ არ მოისვენა, ხან ტახტის ქვეშ შეძვრა, ხან კარადა გამოაღო; ბოლოს ოთახის კუთხეში გაჩერდა, ვითომ რაღაც აიღო, ხელეები წინ გაიშვირა და პაპისკენ წამოვიდა:

- პაპა, პაპა!
- რა იყო. რა არის?
- შენ რომ ზღაპრების გულა დაკარგე, ვიპოვე, აჰა,— და გაუწოდა ცარიელი ხელეები, ვითომდა, ზღაპრების გულააო.

პაპას გაეცინა, დაისვა მუხლებზე და ერთის მაგივრად, ორი ზღაპარი უამბო.

ცანცარა

ზღაპარი

მუშავი პარაკანაშვილი

იყო ერთი თხა—ცანცარა. დიდი ასირებული ვინძე განსვლდათ. ერთსვლაც აიტყეს: ვისზე ნაკლები ვარ, ხარი და ბედაური რას მიქვია,—გინდა თუ არა, მეც უნდა დავიტყულო. წავიდა ბებერ სასუდართან და ოთხივე ფეხი დააჭედინა. ტრახანსი ასვლა უნდა გენახათ, ერთ ამბავში იყო,—გამაუებოდა, რომ მთე-

ლი უბნის თხებიდან მარტო ის იყო დაჭედილი. მერე ეს ჩვენი ცანცარა ბედაურთან მივიდა და თავმოძვლონდ განურ-გამოუარა ცხვირწინ. ბედაურმა თანვისთვის ჩაიფრუტუნა და ვითომც აქ არაფერიყო,—თვალი მოარიდა. მაშინ ნაგავს აუარ-ჩაუარა და ჩაუკვირნა: — მურა, მურიკეკლა! აბა, ედტი,

უკურე, რა ასალი ნალები მკარავს ფე-
სებზე! სიმაღლემიც მოვიმატე, და არ-
სეინადღე დაგბაკუნებო.

ნაკანმა დაძქუნარა:

— ძალიან გინდება... ჩვენი ჰატ-
რონი ასლა კი ნამდვილად ურემში შე-
გაბამსო.

— რა ურემი, რის ურემი!—გაოც-
და კეინა,—შე სილამაზისათვის დავი-
ჭედე, თორემ ურემი რაში შეპიტნავებო.

→ შენ რაც გინდა, ისა თქვი,—
მოუგო მურაბ,—ჩვენი ჰატრონი კი,
ვინც დაჭედელია, ვეელას ურემში აბა-
მსო.

ცანცარამ იოქრა, ვაითუ, ჰატრონმა
ძართლა ურემში შეგაბასო და ბავაბუ-
კით მოკურცხლა ესოდან. სედაუს, კლდე-
ზე თსები ასულან და ნეკერს კეინან.

ცანცარას ნეკერისათვის სული სმკრე-
ბოდა, მაგრამ თქვენც არ მომიკვდეთ,
კლდეზე ამსვლელი ის არ იყო,—სინ-
ზე ფეხი ველარ მოციება, ნალები უძ-
ლიდა. რა ექნა, არ იცოდა.

ამ წვალეებში იყო, რომ სევიდან
გადმოსმასეს:

— რა დაგემართა, რატომ ვერ ამო-
ღისარო.

— დაჭედელი ვარ და იმიტომო,—
საცოდავად ჩაიკეინა ცანცარამ.

— განა არ იცოდი, სართან და ბე-
დაურთან გაჯიბრება სეირს არ დაგაე-
რიდა,—ჩამოსმასეს თსებმა,—ასლავე
გასწი და ეგ ნალები ააურევიყო.

ცანცარა მაძინეე სანედართან გაიქცა,
ნალები ააურევიანა და შერე უკანაც არ
მოუხედაუს, ისე აბაკუნდა კლდეზე.

ნიმო

მზარ კიბაივილი

არაფერზე არ იტირო
და არ მოიწყინო,
მალე, მალე გაიზრდები
პაწაწინა ნინო.

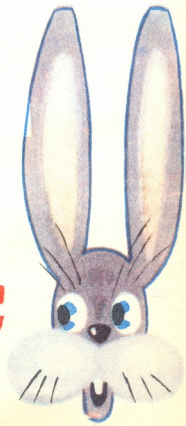
ასლა რა ხარ? მხოლოდ წვეთი დრო გავა და გაიზრებო,
გავაფხულის წვიმის.
მზის დაჩრდილვა შეუძლია
შენს პაწია ღიმილს.

თითხტოლა ნინო,
და სახელი სამშობლოსი
უნდა გააბრწყინო.

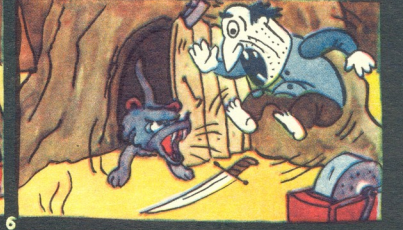
ჭკვიანი ბატია

გივი ჭიჭინამ

— ერთ ვაშლს ერთი მივუმატოთ,
რამდენია ბატიავ?—
არ დაიბნა პაწია,
ორი ყური ასწია.

აოროტი პაცისა
და შვლის ნუკრის
აგვანი.

ბავშვებო! ამ ნახატის მიხედვით დაწერეთ პატარა მოთხრობა და გამოგზავნეთ. ნახატები ულ. აგოშაძისა

შთავარი რედაქტორი მუხრან მამუკაშვილი.

ხარდაქვეითი კლდეგია: კაპუჩინი გომეზოვილი, ლილია მირამი, ჯამალ ლოლუა, მამუკა მამუკაშვილი, ჯამალ ნინუა, იორა მამუკაშვილი (ამგ, მდივანი), შალვა ცხადაძე (სამხატვრო რედაქტორი), გივი მონლაძე.

საქართველოს ალკ. ცენტრალური კომიტეტისა და ვ. ი. ლენინის სახელობის ნორჩ პიონერთა ორგანიზაციის რესპუბლიკური საბჭოს თურნალი

ცდაზე ნახატი იური ძლიაძისა.

ტექსტრედაქტორი გ. როინიშვილი

გამოცემის 42-ე წელი. რედაქციაში შემოსული მასალები ავტორებს არ დაუბრუნდება.

საქ. ც.ს. გამოცემლობა. გამოშვ. შევ. № 3872 ანაწილებს ზომა 9/16X13. ტირაჟი 129.900. კვლ. ზომა 60X90 1/8

ხელმოწერილია დასაბეჭდად 28/XI-68 წ.

ფურნალი დაბეჭდილია საქ. ც.ს. გამოცემლობის სტამბაში, ლენინის ქ. № 14.

«ДИЛА» № 1 на грузинском языке, Тбилиси, ул. Ленина, № 14

რედაქციის მისამართი: თბილისი, ლენინის ქ. № 14, ტელ. 93-94-73. 93-92-50

შანი 20 კპპ.

მხედარი—ნახატი დავით შარტიკაძისა, 8 წლის. ხარაგაულის რაიონი, სოფ. შარელისი.

გოგონა თუთიყუშით—ნახატი მერაბ ქოქიაშვილისა, 6 წლის. თბილისი.

ჩაიღანი—ნახატი გარი ხაჩატუროვისა, 6 წლის. თბილისი.

სახლი—აბლიკაცია ნინო თომაძისა, 6 წლის. თბილისი.

ჩვენი ეზო—ნახატი ლალა ბაჩიაშვილისა, 6 წლის. თბილისი.

მარულა—ნახატი დევან აბხაძისა, 10 წლის. ზუგდიდი.

პორტრეტი—ნახატი მემდე გვახალიასი, 3 წ. თბილისი.

76055

